

Autor textu se zabývá nutností vzniku etiky, která by se vztahovala k zemi a která doposud chybí. Jedním z problémů, kvůli kterému by bylo třeba etiku vytvořit, je fakt, že lidé jako společnost stále berou zemi pouze jako svůj majetek, bez vztahu, lásky, úcty a údivu k němu, se kterým mohou nakládat jak chtějí. Následně je tato myšlenka rozvedena a demonstrována na konkrétních příkladech. Autor popisuje systém nahlížení na půdu. Jedná se především a hlavně o pohled přes ekonomická měřítka, tj. – to, jak se člověk chová ke svému prostředí, či k půdě, která patří jemu, záleží na tom, jaký zisk mu takové chování přinese. Bohužel už pak nenahlíží širší kontexty svého působení a nejde za hranice zisku. Podle autora je právě toto velký problém a důvod k tomu, aby vznikla etika, která majiteli půdy stanoví povinnosti navíc, které půjdou za ony hranice zisku. Je totiž nutné si uvědomit, a autor na to poukazuje, že během evolučního vývoje příroda vytvářela čím dál tím víc komplexnější systémy, tzv. ekologické pyramidy, jako síť provázaných vztahů, které si i při své složitosti dokázaly udržet rovnováhu, vyváženost a koloběh energie. Tyto systémy má člověk možnost ovlivňovat a také tak činí. V drtivé většině případů tak, aniž by si uvědomoval možné dopady, ignoruje např. nebezpečí vyhubení určitého druhu, který sice není ekonomicky výhodný, ale v biotě má nezastupitelnou roli. Příklady takových počinů autor v textu dokládá. Vznik etiky by tím pádem měl také reflektovat ochranu země ne z důvodu ekonomického, ale širšího – z důvodu toho, že biota je „...nepřerušovaný koloběh a zásobárna života“ (s 246) a proto si zaslouží etické zacházení. K etickému jednání také vybízí fakt, že „původní fauna a flóra drží koloběh otevřený, nepůvodní druhy to někdy nedělají“ (s 248). Zásahy člověka narušují tuto rovnováhu, nejsou to totiž zásahy evoluční – člověk například používá prvky bioty ne na úrovni jejich původní lokality, ale globálně. Což v některých případech opět narušuje celý systém.

Východiska, která autor představuje se zdají být vhodná, logická a určitým způsobem „neprůstředná“ – jsou dobře doložena a vysvětlena v širších souvislostech. Na otázku, zda-li je autorova argumentace relevantní i dnes, je možné odpovědět „ano!“: příklady, které jsou v knize doloženy může jednotlivce vidět v běžném životě.

V závěru autor dodává, že vznik etiky je dlouhodobým společenským procesem, který není ukončen a je třeba ho rozvíjet. Podobně jak tomu bylo při vývoji společenské etiky, která se přes jednotlivce rozšířila na celou společnost.